

Iemand die een junkie moet spelen, ga je niet verplichten drugs te gebruiken. Nee! Dat mag een regisseur nooit doen.

De Method is een verzekeringsspolis

NOOIT ZEGGEN: 'hij', altijd zeggen: 'ik!' bast George Loros door klaslokaal 1 van het Lee Strasberg Institute, een New Yorkse toneelschool met een hoog Fame-gehalte. Loros richt zich tot een student die over zijn rol praat in de derde persoon enkelvoud - helemaal verkeerd.

"Je moet het karakter dat je speelt niet als een mentale invuloefening zien, maar je moet dat karakter worden," zegt Loros. "Volg je me?" De student knikt, ietwat beteuterd.

George Loros, de beroemde New Yorkse regisseur, acteur en acting coach die schaaftde aan het acteerwerk van Sean Penn, Michelle Pfeiffer, Michael Keaton en Mickey Rourke, is op zijn zachtst gezegd een nadrukkelijke persoonlijkheid. Zijn massieve gestalte, grijze manen, priemen-de blik en zeer gearticuleerde dictie dwingen je te luisteren. En te gehoorzamen. De Nederlandse acteurs die van plan zijn in de eerste weken van november Loros' workshop te volgen in Amsterdam, zijn gewaarschuwd.

Na afloop van zijn vier uur durende les zit Loros (53) in een klein interviewkamertje in het gebouw van het Strasberg Institute, waar hij drie dagen in de week doceert. Boven hem hangt een gigantisch portret van de in 1981 overleden Lee Strasberg, die geldt als een van de geestelijke vaders van Method-acting, ook wel *The Method* genoemd. Dat is een in de jaren twintig ontwikkelde techniek waarbij de acteur uit zijn eigen persoonlijke emoties en reacties put om zich te identificeren met zijn rol.

Hoewel veel acteurs, zoals Jimmy Dean, Steve McQueen en Marlon Brando zich in het verleden laatdunkend over method-acting hebben uitgelaten, is de invloed van de Method nog steeds groot. "Er bestaat een groot misverstand over Method-acting," zegt Loros. "Namelijk dat het een methode zou zijn om acteurs te vormen. Maar zo gebruik ik het niet. Ik boor eerst het natuurlijke talent aan van mijn studenten. Als dat niet voldoet, grijp ik naar de Method. Het is dus een soort verzekeringsspolis." Tegen zijn

De Newyorkse acteercoach George Loros ziet de Method als een hulpmiddel mocht de inspiratie ontbreken. Hij is in Amsterdam om workshops te geven.

VICTOR FRÖLKE in New York

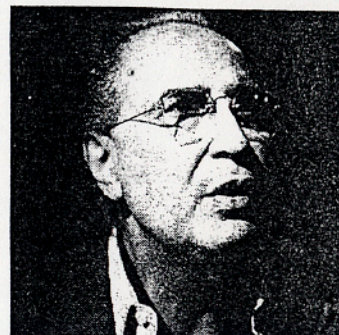
studenten zegt hij: "Inspiratie komt vaak voor, maar niet altijd. Als je inspiratie tekort komt, heb je de Method nodig."

Loros spreekt het woord talent uit op een manier dat je je ernstig afvraagt of er mensen zijn die het hebben. Maar Loros blijkt daarin heel genereus, zeker waar het Nederlandse acteurs betreft. "Nederlanders zijn

heel getalenteerd," zegt hij. "Talent is het belangrijkste wat er is. Talent is gegeven door God. De Method is bedacht door mensen. Wat van God komt is altijd perfecter dan wat van mensen komt," oreert Loros. "Mijn definitie van talent is: de kunst om je waarachtig te gedragen onder denkbeeldige omstandigheden. In het bijzijn van publiek, niet te vergeten."

Method-acting doet in het ergste geval denken aan huilende acteurs die zich onder druk van een regisseur proberen in te leven in een dramatisch karakter. Hoe ver gaat Loros in het oproepen van herinneringen, eigen ervaringen en voor de geest halen van dromen? Resoluut: "Nooit te ver. Iemand die een junkie moet spelen, ga je niet verplichten drugs te gebruiken. Nee! Dat mag een regisseur nooit doen. Het gaat om een stilering van de werkelijkheid, niet om de werkelijkheid zelf."

Loros heeft een hekel aan acteren. Daar bedoelt hij mee: neppe maniertjes gebruiken, of schmieren. "Alle grote acteurs schmieren wel eens, en

George Loros FOTO ANDREA ATZ

zij die er succes mee hebben moeten er vooral mee doorgaan. Maar er is een vorm van acteren die dieper gaat." Vindt Loros dat, om maar eens iemand te noemen, Nicholas Cage schmiert? "Ja, soms. Toch vind ik Cage een heel sterke acteur."

Tot voor negen jaar geleden acteerde Loros zelf nog. In Broadway-stukken, in experimenteel theater, op tele-

Waartoe Loros' aanpak in de praktijk leidt is momenteel te zien in het alternatieve New-Yorkse theater Pantheon. Daar draait onder zijn regie het stuk *Responsible Parties* van Jeffrey Sweet. Het is een licht macaber drama in een motel, dat eindigt in een zelfmoord. Hoewel op de kwaliteit van het stuk wel het een en ander valt af te dingen, zijn de acteerpresetaties van Loros' studenten steeds van een verrassend hoog niveau.

George Loros komt sinds 1995 twee keer per jaar naar Amsterdam om workshops te geven aan professionele toneel-, film- of tv-acteurs. De klassen vinden plaats van 3 t/m 7 november en van 10 t/m 14 november in de Badkuyp in De Pijp. Kosten: f 525. Informatie Stichting Grind: 020.6612363.

VOOR ACTEURS

Het PAROOL Maandag 3 november 1997 4

kunst

visie en in films. Zijn credits bevatten behalve grote rollen als Macbeth en Hamlet bij kleine gezelschappen, gastoptredens in Kojak, de Hulk, Charlie's Angels, Cagney and Lacy en Starsky & Hutch. Ook speelde hij in de jaren zeventig en tachtig mee in een dozijn speelfilms, waarvan *Serpico* misschien de bekendste is.

In vrijwel al zijn optredens voor het grote of kleine scherm werd Loros getypecast als de slechterik: "Maffioso, pooier, inbreker, junk, dealer, voor dat soort rollen kwamen ze naar mij. Bij hoge uitzondering heb ik een keer een hersenchirurg mogen spelen. Het zal wel aan mijn iets donkerdere geaatskleur liggen. Ik werd er op een gegeven moment gestoord van."

"Toch is hij niet tegen het idee van typecasting. "The Godfather, toch een van de beste films aller tijden, is volledig getypecast. Er is ook een praktische reden: je hebt als regisseur maar een uur of twee de tijd om je verhaal te doen. Over een goed getypecast karakter hoeft je veel minder uit te leggen."

Een van Loros' didactische motto's luidt: 'You care and you don't care.' "Een acteur die alleen maar op het publiek speelt, of dat publiek juist negeert, is een belediging voor de toeschouwer. Maar er is heel veel oefening nodig om het juiste evenwicht te vinden. Bij mij duurde het jaren."